

Arrest

nr. 94 264 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PERDIEUS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de stad Mazar-e-Sharif (provincie Balkh) afkomstig te zijn. U bent een etnische Tadzjiek. U bent getrouwd, maar hebt geen kinderen. U bent 3 jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst een eerste keer in 2003 en verbleef in Engeland van 2003 tot u op 24 augustus 2010 gedwongen werd gerepatrieerd naar Afghanistan. Uw herhaalde pogingen tot het verkrijgen van een beschermingsstatus in Engeland sinds 2003 bleven immers zonder gunstig resultaat. U verliet Afghanistan een tweede keer op 10 juni 2011 en vroeg op 14 juli 2011 in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u gans uw leven, tot uw vertrek naar Engeland in 2003, in de stad Mazar-e-Sharif, waar u werkzaam was als lasser. In 2003 raakte u verwickeld in een romantische relatie met Mariam, de dochter van een Uzbeekse commandant. Daar het meisje zwanger was geraakt en haar familie u niet als een geschikte huwelijkskandidaat beschouwde, moest u halsoverkop het land verlaten. Aangekomen in Engeland, probeerde u vruchteloos de plaatselijke asielinstanties te overtuigen van uw nood aan bescherming omwille van deze gebeurtenissen. Op 24 augustus 2010 werd u gerepatriëerd naar Afghanistan, waarna u uw intrek nam in het ouderlijke huis in uw geboortestad. U had vernomen dat Mariam ondertussen getrouwd was en besloot een lasseratelier te beginnen en zo uw leven weer op te bouwen in Afghanistan. De wanhopige pogingen van Mariam om u alsnog te overhalen met haar te vluchten, legde u naast zich neer. Op 24 februari 2011 trad u in het huwelijk met Gita. Een paar maanden later raakte u echter opnieuw in de problemen na een discussie met M. Y. {...}, een lokale geestelijke, over uw ervaringen met het christendom. In Engeland was u immers onder de indruk geraakt van deze godsdienst en was u zich vragen beginnen stellen bij de morele waarde van de islam. De man had jullie gesprek opgenomen en aan de hand van deze opname werd een arrestatiebevel voor u uitgevaardigd. U werd hierin beschuldigd van het aanzetten tot bekering tot het christendom. Het was S. W. K. {...}, de broer van uw schoonbroer Nadir, die u, vanuit zijn positie bij de politie, hiervan op de hoogte bracht. U bevond zich op dat moment bij uw zus in de provincie Samangan en u werd aangeraden niet meer terug te keren naar Mazar-e-Sharif en het land te ontvluchten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd waar u op 14 juli 2011 asiel aanvroeg. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging vreest door de autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara afgeleverd in 1361 Afgaanse kalender (AK) (1982 Gregoriaanse kalender (GK)) in de provincie Balkh; een kopie van een arrestatiebevel naar aanleiding van uw verboden relatie met het meisje Mariam, gedateerd 6 saratan 1382 AK (27 juni 2003 GK); een kopie van een arrestatiebevel naar aanleiding van uw recente problemen, gedateerd 18 jauza 1390 AK (8 juni 2010 GK); originele foto's van uw familie in Mazar-e-Sharif en van u met het meisje Mariam; een bewijs van registratie van uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk op 3 december 2003; een uitwijzingsbevel van het 'UK Border Agency' voor een gedwongen repatriëring naar Kabul uitgevaardigd op 13 augustus 2010, en een digitale informatiedrager (DVD-R) met fragmenten van uw huwelijk met Gita.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dienen immers ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de door u geschetste gebeurtenissen en asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bekeringsdrang, die volgens uw beweringen nochtans de directe oorzaak is van uw recente problemen met de autoriteiten in Afghanistan. Over de oorsprong van uw overtuigingen legt u immers inconsistente, en bij wijlen zelfs tegenstrijdige, verklaringen af. Zo laat u enerzijds uitschijnen dat u die nieuwe beschouwingen over de christelijke leerstellingen van de website van een Engelse kerk heeft gehaald, en verklaart u dat u uw collega's trachtte te overhalen om "zelf maar 's te gaan kijken" (zie gehoorverslag CGVS, dd. 02/03/2012, p.11). Anderzijds stelt u even later dat u naar de kerk ging "om in de keuken te helpen" en dat u de informatie op de website eigenlijk "niet precies kon lezen" (CGVS, p.15). Overigens is het in dat verband opmerkelijk dat u enerzijds volhoudt Engels te hebben gestudeerd (CGVS, p.13), maar dat u dan anderzijds van de website, en dus de bron van uw overtuigingen, toch maar heel weinig kon lezen (CGVS, p.15). Wanneer het Commissariaat-generaal trouwens peilt naar de inhoud van de website, getuigt uw verklaring: "het gaat over de godsdienst en de boeken", van een oppervlakkigheid die in schril contrast staat met de ernst van uw vermeende vervolgingsverhaal (CGVS, p.12). Doorgevraagd naar de boodschap die u dan welbepaald wou tonen aan uw vrienden, aan de hand van de website, raakt u alweer verstrikt in inconsistenties. U verklaart immers dat u hen "gewoon wou zeggen wat in de Bijbel staat", en dat u hen "wou tonen dat dat correct was", maar even later moet u, gevraagd welke boodschap in de Bijbel u dan juist aansprak, toegeven dat u hem zelf nooit gelezen heeft (CGVS, p.12). Over de inhoud van de Bijbel blijkt u, zo komt aan de oppervlakte doorheen het gehoor, enkel te kunnen aangeven dat "er een profeet was" die Issa (Jesus) heet (CGVS, p.12 – 13). Van iemand die beweert vervolgd te worden omwille van zijn belangstelling voor de christelijke levensfilosofie mag redelijkerwijs worden verwacht dat zijn kennis van de Bijbel verder reikt dan wat u tentoonspreidt doorheen het gehoor. Dergelijke inconsistenties zetten de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig op de helling. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat de website www.iranianchurch.com niet kan worden teruggevonden op het wereldwijde web, en dat www.iranchurch.com de website van de 'Iranian Church of Los Angeles' blijkt te zijn op het moment van redactie van deze beslissing (zie

informatie in het administratief dossier). Deze vaststellingen spreken uw bewering tegen als zou het hier de website van de Engelse kerk betreffen waar u uw hulp aanbood in de keuken (CGVS, p.11 en p.15). Verder doen ook uw verklaringen over uw aanvaring met M. Y. {...} de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaart u enerzijds dat uw vrienden, nadat zij vonden dat u in uw gesprek met hen "de islam beledigd had", de mawlawi hadden meegebracht om met u in discussie te treden (CGVS, p.11). Even later verklaart u echter dat een jongen "als grap" tegen de mawlawi had verkondigd dat u "ongelovig was geworden", en dat hij u daardoor met een bezoek vereerde (CGVS, p.13). Nog los van het feit dat dergelijk gevoelig nieuws 'als grap' melden aan een mawlawi binnen de Afghaanse context heel merkwaardig lijkt, doet deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw relaas verder afnemen. Dat u überhaupt met de geestelijke in kwestie in discussie zou willen treden over christelijke waarden en aldus het risico nemen om als afvallige te worden bestempeld lijkt, gezien uw relatie met de mawlawi, hoogst opmerkelijk. U geeft immers te kennen dat de man reeds uw broer had verklikt (CGVS, p.11), en voegt daar even later aan toe dat hij ook de verantwoordelijkheid voor de dood van uw vader draagt. U verklaart zelfs onverbloemd dat "u hem haatte" (CGVS, p.13). Uw bewering dat u dan net met die man, van wie u weet dat hij uiterst verraderlijk is, een blasfemische discussie op gang brengt, is ongeloofwaardig. Overigens verklaart u te weten te zijn gekomen dat de mawlawi werd verjaagd door de mensen, daar "hij niet goed bezig was" en "hij 's een meisje had aangeraakt in de moskee" (CGVS, p.13 - 14). Dat deze toelichting een blaam lijkt te werpen op het vermeende gezag van deze geestelijke, lijkt u echter te ontgaan. Gevraagd wat zijn getuigenis bij de politie dan nog waard is, kaatst u terug dat hij gewoon naar een andere moskee is en dat "hij niet thuis blijft" (CGVS, p.14). Dergelijke opmerkingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van het relaas van uw recente problemen in Afghanistan.

Dat ook uw problemen met het meisje Mariam, die u aanhaalde als motief voor uw asielaanvraag in Engeland (CGVS, p.7), hier geen erkenning als vluchteling rechtvaardigen blijkt uit verschillende elementen. Zo is het feit dat uw asielaanvraag in Engeland tot 6 keer toe in beroep werd afgewezen (CGVS, p.7) voldoende reden om met dit gedeelte van uw relaas hier geen rekening te hoeven houden. Bovendien verklaart u zelf dat Mariam al getrouwd was en dat "u geen problemen meer ging krijgen" omwille van haar (CGVS, p.9). Dat zij ermee dreigde zelfmoord te plegen indien u weigerde met haar te vluchten is op zich vreemd aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Uit uw verklaringen blijkt op geen enkel moment dat er een verband is tussen de bedreiging door Mariam en uw politieke overtuiging, nationaliteit, ras, religie of sociale groep.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève geweigerd worden.

De documenten die u voorlegt (originele taskara, kopieën van arrestatiebevelen, officiële documenten van de Engelse autoriteiten, foto's en DVD-R) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Bovendien blijken de enige papieren die u aanbrengt ter ondersteuning van uw eigenlijke relaas, namelijk de arrestatiebevelen van de politie van Mazar-e-Sharif, kopieën te zijn, wat hun bewijskracht teniet doet. De taskara, de foto's en het beeldmateriaal kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen maar bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomst uit Mazar-e-Sharif, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De documenten van het Engelse Home Office bevestigen uitsluitend dat u asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk en dat dit verzoek werd afgewezen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e-Sharif, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld.

Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending wenst op te werpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog over het begrip 'vluchteling' stelt verzoeker een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn religie. Dit kan niet ontkend worden nu hij geconfronteerd werd met een arrestatiebevel. Volgens verzoeker doet het niet ter zake of hij al dan niet bekeerd is tot het christendom. Het feit is dat de actoren van vervolging hem deze religie toeschrijven.

Verzoeker meent voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de precare toestand van christenen in Afghanistan ook niet lijkt te ontkennen. Verzoeker betoogt nog dat, gelet op de precare omstandigheden waarin hij Afghanistan heeft moeten verlaten, hem niet verweten kan worden dat hij geen origineel arrestatiebevel kan neerleggen.

Verzoeker betoogt voorts dat – gelet op zijn relaas en de toestand in Afghanistan – hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Verzoeker bekritiseert het standpunt van de commissaris-generaal over de veiligheidssituatie in Mazar-e-Sharif en benadrukt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zijn conclusie baseert dateert van 2010, wat volgens hem bezwaarlijk

als actueel kan worden beschouwd. Verzoeker verwijst naar stukken gevoegd aan het verzoekschrift waaruit de reële actuele dreiging blijkt.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.5. Verzoekers argumentatie dat blijkt dat de actoren van vervolging hem als christen beschouwen, kan niet overtuigen. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het asielaanvraag van verzoeker dermate behept is met vaagheden en tegenstrijdigheden dat hoegenaamd geen geloof gehecht kan worden aan zijn relaas dat hij vervolging vreest omwille van zijn belangstelling voor de christelijke levensfilosofie. Verzoekers argumentatie gaat hier volledig aan voorbij.

2.6. De Raad treedt voorts de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal bij dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig wordt ondermijnd. De bewijskracht van de door verzoeker voorgelegde arrestatiebevelen wordt nog bijkomend tenietgedaan door het feit dat het in casu slechts kopieën betreffen. Gekopieerde documenten zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Verzoekers betoog waarom hij slechts kopies kan voorleggen, kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

2.7. Waar verzoeker nog meent dat de website van Iranian Church wel degelijk terug te vinden is en daartoe een stuk voegt afkomstig van de site <http://www.farsinet.com/ice/england.html>, wijst de Raad er nog op dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde de website www.Iranianchurch.com te hebben geraadpleegd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p.12) zodat het stuk waarmee hij thans komt aandragen, geenszins afkomstig is van de door hem aangehaalde website. Dit stuk kan dan ook hoegenaamd geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat *“de website www.Iranianchurch.com niet kan worden teruggevonden op het wereldwijde web, en dat www.iranchurch.com de website van de ‘Iranian Church of Los Angeles’ blijkt te zijn op het moment van redactie van deze beslissing (zie informatie in het administratief dossier). Deze vaststellingen spreken uw bewering tegen als zou het hier de website van de Engelse kerk betreffen waar u uw hulp aanbood in de keuken (CGVS, p.11 en p.15).”*

2.8. De Raad wijst verzoeker er voorts op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RVS 24 november 2006, nr. 165.109).

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat in verzoekers geval de veiligheidssituatie in de stad Mazar-i-Sharif, gelegen in het gelijknamige district en hoofdstad van de provincie Balkh dient te worden beoordeeld. De commissaris-generaal heeft zich in zijn besluitvorming dienaangaande niet enkel gesteund op de UNHCR-guidelines van 17 december 2010 maar tevens op de *Subject Related Briefing “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict”* van 15 juni 2012 en de *Subject Related Briefing “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: regionale Analyse”* van 11 juli 2012, hetgeen bezwaarlijk als gedateerde informatie kan worden beschouwd.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RVS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

Het persartikel dat betrekking heeft op Balkh, afkomstig van de website Reuters.com, en waarin melding wordt gemaakt van een bom die negentien slachtoffers eiste, kan geenszins afbreuk doen aan de meer

gedetailleerde informatie over de regio waarop de commissaris-generaal zijn besluit inzake de veiligheidssituatie in Balkh heeft gebaseerd. Het persartikel dateert van 2011. In de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt, wordt geenszins ontkend dat de veiligheidssituatie in Balkh in de eerste helft van 2011 te wensen overliet. Evenwel blijkt dat de provinciehoofdstad betrekkelijk kalm en onder controle van de overheid blijft. Vanaf de tweede helft van 2011 doet zich een dalende trend voor van incidenten. Omwille van voorgaande bespreking kan de kaart van USAID over de intensiteit van incidenten in de provincies van Afghanistan, waarbij enkel blijkt dat er een lage tot gemiddelde densiteit van incidenten gemeld wordt in bepaalde delen van Balkh, evenmin afbreuk doen aan de meer gedetailleerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit het persartikel van de US Department of Defense van 20 september 2012 dat verzoeker nog voegt, blijkt voorts dat er een operatie werd doorgevoerd in Balkh die leidde tot de dood van twee gewapende rebellen maar dat geen enkel burgerslachtoffer is gevallen. Het artikel van de US Department of Defense van 18 september 2012 spreekt voorts enkel over de arrestatie van een taliban-leider waarbij verschillende componenten voor het fabriceren van explosieven in beslag werden genomen. Hierin wordt evenmin melding gemaakt van burgerslachtoffers. Hetzelfde kan gezegd worden van het artikel van de US Department of Defense van 10 juli 2012 en het artikel van 14 augustus 2012. De overige artikelen die verzoeker voegt handelen enerzijds over de situatie in de provincie Samangan en anderzijds over de situatie in de provincie Bamiyan en hebben geen betrekking op de provincie Balkh. Deze artikelen kunnen bijgevolg evenmin afbreuk doen aan het besluit van de commissaris-generaal inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Op grond van de uitgebreide en gedetailleerde informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat wat de concrete veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif betreft, deze niet van aard is dat er actueel voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER